

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 38, 2014

Nummer 38, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3418](#) 25-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3419](#) 25-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3415](#) 25-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3421](#) 25-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3379](#) 25-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3424](#) 25-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3417](#) 25-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3383](#) 25-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3380](#) 25-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3376](#) 25-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3377](#) 25-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3381](#) 25-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3382](#) 25-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3378](#) 25-11-2014

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad verklaart de betrokkene niet-ontvankelijk in het cassatieberoep, nu niet tijdig door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Het beroep is ingesteld door de betrokkene. Middelen van cassatie zijn namens deze niet voorgesteld.

Nu de betrokkene niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv in verbinding met artikel 511h Sv, zodat de betrokkene in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de betrokkene niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3381

Zaaknummer: 14/00333

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

De verdachte is niet-ontvankelijk in het cassatieberoep nu niet tijdig beroep in cassatie is ingediend.

In de cassatieschriftuur is aangevoerd dat de verdachte niet degene is aan wie voormelde mededeling in persoon is uitgereikt en die de akte van uitreiking heeft ondertekend. Daartoe is een kopie van een ten name van de verdachte gesteld, op 19 juli 2011 afgegeven, identiteitsbewijs overgelegd.

De Hoge Raad is van oordeel dat – anders dan is betoogd – de op voormelde akte van uitreiking geplaatste handtekening niet zodanig afwijkt van de op dit identiteitsbewijs geplaatste handtekening en van de handtekeningen die door de verdachte zijn gezet op, in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6 (i) en 6 (ii) vermelde, andere stukken die zich in het dossier bevinden dat moet worden aangenomen dat het niet de verdachte is die de handtekening op de akte van uitreiking heeft geplaatst.

Gelet hierop had het beroep ingevolge artikel 432 lid 2 Sv moeten zijn ingesteld binnen veertien dagen na de uitreiking van de ‘mededeling uitspraak’ op 25 januari 2008. Nu het beroep eerst is ingesteld op 14 november 2013 kan de verdachte in dat beroep niet worden ontvangen. Dat voormelde akte van uitreiking niet de plaats van uitreiking als bedoeld in artikel 589 lid 1 aanhef en onder 50 Sv vermeldt, leidt niet tot een ander oordeel.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3383

Zaaknummer: 13/05628

Wetsartikelen: 432 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft geoordeeld dat de omstandigheden waarop door verdachte en de raadvrouw een beroep is gedaan, niet kunnen worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden in de zin van deze overweging. Mede gelet op de inhoud van de dagvaarding (als verdachte verschijnen en niet als slachtoffer) getuigt dat oordeel niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de overschrijding van de termijn voor het instellen van het hoger beroep niet verschoonbaar was.

De wet bepaalt in welke gevallen tegen een rechterlijke uitspraak een rechtsmiddel kan worden ingesteld en binnen welke termijn dit kan geschieden; die termijnen zijn van openbare orde. Overschrijding van de termijn voor hoger beroep door de verdachte, zoals in het onderhavige geval, betekent in de regel dat deze niet in dat hoger beroep kan worden ontvangen.

Dit gevolg kan daaraan uitsluitend dan niet worden verbonden, indien sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden welke de overschrijding van de termijn verontschuldigbaar doen zijn. Daarbij kan worden gedacht aan voor het verstrijken van de beroepstermijn verstrekte ambtelijke informatie waardoor bij de verdachte de gerechtvaardigde verwachting is gewekt dat de beroepstermijn op een ander tijdstip aanvangt of aan een zodanige psychische gesteldheid dat in verband daarmee het verzuim tijdig hoger beroep in te stellen niet aan de verdachte kan worden toegerekend (vgl. HR 6 januari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8587, NJ 2004/181).

Het hof heeft geoordeeld dat de omstandigheden waarop namens de verdachte een beroep is gedaan, niet kunnen worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden in voormelde zin. Mede gelet op de inhoud van de dagvaarding voor de terechtzitting van 5 november 2012 die op 20 augustus 2012 aan de verdachte in persoon is uitgereikt, getuigt dat oordeel niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het niet onbegrijpelijk, ook niet in het licht van hetgeen door de raadvrouw en de verdachte is aangevoerd. Kennelijk en niet onbegrijpelijk heeft het hof op

grond van de inhoud van die dagvaarding – waaruit blijkt dat de verdachte wordt opgeroepen om als verdachte ter terechtzitting te verschijnen en waarin is vermeld welke gedraging haar wordt tenlastegelegd – aangenomen dat, indien de verdachte op het moment dat de dagvaarding werd uitgereikt niet in staat was kennis te nemen van de inhoud daarvan omdat zij als gevolg van recente gebeurtenissen ‘in de war was’, van haar in redelijkheid mocht worden gevergd dat zij tijdig het nodige zou hebben gedaan om van die inhoud op een later tijdstip tussen 20 augustus 2012 en 5 november 2012 alsnog kennis te nemen.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3378

Zaaknummer: 13/05817

Wetsartikelen: 408 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft een proeftijd van drie jaren vastgesteld wat betreft de naleving van de algemene en bijzondere voorwaarden. Het hof heeft deze proeftijd ten onrechte aldus vastgesteld nu deze ten aanzien van zowel de algemene voorwaarden als de bijzondere voorwaarde – gelet op het in deze zaak nog geldende artikel 14b lid 2 (oud) Sr in verbinding met artikel 14c lid 1 (oud) Sr respectievelijk artikel 14c lid 2 onder 50 (oud) Sr – ten hoogste twee jaren kon bedragen.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte een proeftijd van drie jaren heeft vastgesteld.

Blijkens hetgeen onder 2.3.1 is weergegeven heeft het hof een proeftijd van drie jaren vastgesteld wat betreft de naleving van de algemene en bijzondere voorwaarden. Het hof heeft deze proeftijd ten onrechte aldus vastgesteld nu deze ten aanzien van zowel de algemene voorwaarden als de bijzondere voorwaarde – gelet op het in deze zaak nog geldende artikel 14b lid 2 (oud) Sr in verbinding met artikel 14c lid 1 (oud) Sr respectievelijk artikel 14c lid 2 onder 50 (oud) Sr – ten hoogste twee jaren kon bedragen.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal deze misslag herstellen.

Het middel klaagt erover dat het hof toepassing heeft gegeven aan artikel 14e lid 1 Sr.

Artikel 14e Sr is ingevoerd bij de Wet van 17 november 2011, *Stb.* 2011, 545 tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht in verband met wijzigingen van de regeling van de voorwaardelijke veroordeling en de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling. Deze wet is in werking getreden op 1 april 2012.

Artikel 14e lid 1 Sr luidt:

‘De rechter kan bij zijn uitspraak, ambtshalve of op vordering van het openbaar ministerie, bevelen dat de op grond van artikel 14c gestelde voorwaarden en het op grond van artikel 14d uit te oefenen toezicht, dadelijk uitvoerbaar zijn, indien er ernstig rekening mee moet worden gehouden dat de veroordeelde wederom een misdrijf zal begaan dat gericht is tegen of gevaar

veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen.’

De in artikel 14e Sr vervatte regeling voorziet in de mogelijkheid te bevelen dat de op grond van artikel 14c Sr gestelde voorwaarden en het op grond van artikel 14d Sr uit te oefenen toezicht dadelijk uitvoerbaar zijn. De invoering van deze regeling kan dus niet worden aangemerkt als een wijziging van wetgeving ten aanzien van de strafbaarstelling of de strafbedreiging (vgl. HR 27 augustus 2013, ECLI:NL:HR:2013:493, *NJ* 2014/312). Artikel 1 lid 2 Sr is mitsdien op deze wijziging niet van toepassing zodat de op een andere opvatting steunende klacht faalt.

Voorts klaagt het middel dat het hof heeft verzuimd te vermelden dat en op welke gronden ernstig rekening ermee moet worden gehouden dat de verdachte wederom een misdrijf zal begaan dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van één of meer personen als bedoeld in artikel 14e lid 1 Sr.

Gelet op artikel 14e lid 1 Sr en mede in aanmerking genomen dat de bewezenverklaring niet een gedraging bevat die onmiskenbaar is gericht tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van de aangever terwijl het misdrijf ‘belaging’ niet zonder meer kan worden gekarakteriseerd als een misdrijf ‘dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen’ als bedoeld in voornoemde bepaling, diende het hof te motiveren waarom het de dadelijke tenuitvoerlegging van de voorwaarden heeft bevolen. Dat het hof heeft overwogen dat de verdachte ‘eerder onherroepelijk is veroordeeld voor het plegen van een soortgelijk feit’, dat ‘het recidiverisico als hoog gemiddeld wordt ingeschat’ en dat ‘de verdachte op geen enkele wijze blijkt [heeft] gegeven het laakbare van zijn handelingen in te zien’, is geen toereikende motivering nu daaruit niet zonder meer volgt dat aan voormeld vereiste van artikel 14e lid 1 Sr is voldaan.

De klacht is gegrond. Mede in aanmerking genomen dat het bestreden arrest geen aanknopingspunt biedt te veronderstellen dat de belaging gericht is geweest tegen of gevaar heeft veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van de aangever, zal de Hoge Raad om redenen van doelmatigheid de zaak zelf afdoen en voormeld bevel tot tenuitvoerlegging bij voorraad, vernietigen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, doch uitsluitend ten aanzien van de vastgestelde proeftijd van drie jaren en ten aanzien van het bevel dat de in de bestreden uitspraak vermelde algemene en bijzondere voorwaarden dadelijk uitvoerbaar zijn, bepaalt dat de door het hof opgelegde gevangenisstraf van vier maanden niet ten uitvoer zal worden gelegd, tenzij de rechter later anders mocht gelasten op de grond dat de verdachte vóór het einde van de proeftijd van twee jaren de in 2.3.1 weergegeven algemene of bijzondere

voorwaarden niet heeft nageleefd en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3379

Zaaknummer: 13/05038

Wetsartikelen: 14e Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad verklaart de betrokkene niet-ontvankelijk in het cassatieberoep, nu niet tijdig door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Het beroep is ingesteld door de betrokkene. Middelen van cassatie zijn namens deze niet voorgesteld.

Nu de betrokkene niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv in verbinding met artikel 511h Sv, zodat de betrokkene in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de betrokkene niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3415

Zaaknummer: 14/00855

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad verklaart de betrokkene niet-ontvankelijk in het cassatieberoep, nu niet tijdig door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Het beroep is ingesteld door de betrokkene. Middelen van cassatie zijn namens deze niet voorgesteld.

Nu de betrokkene niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv in verbinding met artikel 511h Sv, zodat de betrokkene in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de betrokkene niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3418

Zaaknummer: 14/00860

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad verklaart de veroordeelde niet-ontvankelijk in zijn beroep, nu de middelen niet zijn aan te merken als middelen van cassatie gezien het feit dat zij zich niet richten tegen een rechterlijke handeling of daarmee op één lijn te stellen handeling of beslissing als bedoeld in artikel 78 RO en omdat de raadsman zich niet tot de rolraadsheer heeft gewend alvorens te klagen over ontbrekende (vertaalde) stukken.

De schriftuur houdt onder het opschrift ‘middel’ in dat de veroordeelde ‘niet de beschikking [heeft] gekregen over een vertaling van een essentieel processtuk, te weten: de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 16 april 2014 waarbij de gevorderde tenuitvoerlegging toelaatbaar is verklaard’, waardoor hij ‘niet in de gelegenheid [is] geweest zich te verdiepen in de uitspraak met het oog op het thans aanhangige cassatieberoep’.

Voor zover de schriftuur beoogt te klagen dat de strafadministratie van de Hoge Raad heeft verzuimd een afschrift van die vertaling aan de raadsman van de veroordeelde toe te zenden, keert zij zich niet tegen een rechterlijke of daarmee op één lijn te stellen handeling of beslissing als bedoeld in artikel 78 RO. De klacht kan dus niet worden aangemerkt als een middel van cassatie in de zin van artikel 32 lid 4 WOTS.

Voor zover de schriftuur bedoelt te klagen dat voormelde vertaling zich niet bevindt bij de aan de Hoge Raad gezonden stukken, wordt miskend dat een raadsman die bevindt dat de processtukken niet volledig zijn, ingevolge artikel IV lid 3 van het Procesreglement Strafkamer Hoge Raad schriftelijk een verzoek om aanvulling moet indienen bij de rolraadsheer voordat hij in een middel over die onvolledigheid wenst te klagen. Nu niet is gebleken dat de raadsman met betrekking tot voormelde vertaling een dergelijk verzoek heeft gedaan, kan ook deze klacht niet worden aangemerkt als een middel van cassatie in voormelde zin.

Nu de veroordeelde niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 32 lid 4 WOTS, zodat hij in het beroep niet kan worden

ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de veroordeelde niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3382

Zaaknummer: 14/02445

Wetsartikelen: 78 RO en 437 Sv

RECHTSPRAAK

Uit de motivering door het hof van de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting blijkt niet dat het hof een afweging van alle betrokken belangen heeft gemaakt.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Bij de beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak dient de rechter een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1314, NJ 1999/294).

Uit de motivering door het hof van de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting blijkt niet dat het hof deze afweging van belangen heeft gemaakt. Het hof heeft kennelijk alleen een afweging gemaakt tussen het belang van de raadsman om te staken en het belang van een voortvarende afdoening van de strafzaak, terwijl het niet is ingegaan op het aan het aanhoudingsverzoek mede ten grondslag gelegde recht van de verdachte op rechtsbijstand door een raadsman van zijn keuze. Daarom is de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3421

Zaaknummer: 13/05615

RECHTSPRAAK

Uit de motivering door het hof van de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting blijkt niet dat het hof een afweging van alle betrokken belangen heeft gemaakt.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Bij de beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak dient de rechter een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1314, *NJ* 1999/294).

Uit de motivering door het hof van de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting blijkt niet dat het hof deze afweging van belangen heeft gemaakt. Het hof heeft kennelijk alleen een afweging gemaakt tussen het belang van de raadsman om te staken en het belang van een voortvarende afdoening van de strafzaak, terwijl het niet is ingegaan op het aan het aanhoudingsverzoek mede ten grondslag gelegde recht van de verdachte op rechtsbijstand door een raadsman van zijn keuze. Daarom is de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3417

Zaaknummer: 13/05614

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de geldbedragen die de verdachte en zijn mededader in het kader van het zonder vergunning voeren van een geldtransactiekantoor voorhanden hebben gehad en hebben overgedragen ‘daardoor’ uit misdrijf afkomstig zijn, getuigt van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat het in de bewezenverklaring genoemde geldbedrag van € 70.000 afkomstig is uit enig misdrijf.

Het oordeel van het hof dat de geldbedragen die de verdachte en zijn mededader in het kader van het zonder vergunning voeren van een geldtransactiekantoor voorhanden hebben gehad en hebben overgedragen ‘daardoor’ uit misdrijf afkomstig zijn, getuigt van een onjuiste rechtsopvatting. Vermogensbestanddelen kunnen immers in beginsel slechts worden aangemerkt als ‘afkomstig (...) uit enig misdrijf’ in de zin van artikel 420quater Sr indien zij afkomstig zijn uit een misdrijf gepleegd voorafgaand aan het voorhanden hebben en het overdragen daarvan, terwijl de bewezenverklaring wat betreft het geldbedrag van € 70.000 kennelijk niet ziet op de mogelijke opbrengst of verdiensten van het zonder vergunning voeren van een geldtransactiekantoor (vgl. HR 28 oktober 2014, ECLI:NL:HR:2014:3044).

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak met uitzondering van de onder 1 vermelde vrijspraak van het (impliciet) primair tenlastegelegde en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3380

Zaaknummer: 13/02062

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Het vonnis met daarin de verbeurdverklaring van het geldbedrag is in de cassatiefase van de beklagzaak onherroepelijk geworden. Voor die situatie heeft te gelden dat het klaagschrift moet worden opgevat als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552b Sv.

Bij klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv, ingekomen ter griffie van de Rechtbank Oost-Brabant op 15 november 2013, heeft de klagster om teruggave verzocht van een op 28 augustus 2013 onder [betrokkene] in beslag genomen geldbedrag van € 2.640, daartoe stellende dat dat geld haar toebehoort. De rechtbank heeft bij de bestreden beschikking het klaagschrift van de klagster ongegrond verklaard.

Uit door de Hoge Raad op de voet van artikel 83 RO ingewonnen inlichtingen blijkt dat [betrokkene] op 30 december 2013 door de Rechtbank Oost-Brabant is veroordeeld en dat de rechtbank het geldbedrag van € 2.640, waarvan de klagster teruggave verzoekt, verbeurd heeft verklaard. Tegen dit vonnis is door [betrokkene] hoger beroep ingesteld, welk hoger beroep vervolgens op 27 januari 2014 is ingetrokken, zodat het vonnis van de rechtbank onherroepelijk is.

Het volgende moet worden vooropgesteld. Redelijke wetstoepassing brengt mee dat, indien het gerecht dat bevoegd is tot afdoening van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv constateert dat sedert de indiening daarvan de desbetreffende voorwerpen bij inmiddels uitvoerbare beslissing zijn verbeurdverklaard of onttrokken aan het verkeer, dit klaagschrift moet worden opgevat als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552b Sv. Indien evenbedoeld gerecht, gelet op artikel 552b lid 2 Sv, niet bevoegd is tot behandeling van het aldus opgevatte klaagschrift dient het te bepalen dat de griffier de stukken zal zenden naar het tot die behandeling wel bevoegde gerecht (vgl. HR 23 november 1993, ECLI:NL:HR:1993:ZC9284, NJ 1994/263).

In dit geval is het vonnis met daarin de verbeurdverklaring van het geldbedrag eerst in de cassatiefase van de beklagzaak onherroepelijk geworden. Ook voor die situatie heeft te gelden dat het klaagschrift moet worden opgevat als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552b Sv. De Hoge Raad zal met vernietiging van de bestreden beschikking de zaak voor verdere afdoening

en behandeling verwijzen naar het ingevolge artikel 552b lid 2 Sv bevoegde gerecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en bepaalt dat de stukken ter verdere behandeling en afdoening zullen worden gezonden naar de Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3419

Zaaknummer: 14/01759

Wetsartikelen: 552a Sv en 552b Sv

RECHTSPRAAK

Het hof is afgeweken van een door de raadsman uitdrukkelijk onderbouwd standpunt, maar heeft niet de redenen opgegeven die daartoe hebben geleid.

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inzake de strafoplegging.

Hetgeen door de verdachte en zijn raadvrouw ter terechtzitting in hoger beroep naar voren is gebracht met betrekking tot de door de politierechter opgelegde onvoorwaardelijke gevangenisstraf, kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan als een standpunt dat duidelijk, door argumenten geschraagd en voorzien van een ondubbelzinnige conclusie ten overstaan van het hof naar voren is gebracht. Het hof is in zijn arrest van dit uitdrukkelijk onderbouwde standpunt afgeweken door het vonnis waarvan beroep te bevestigen, maar heeft, in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen opgegeven die daartoe hebben geleid. Dat verzuim heeft ingevolge artikel 359 lid 8 Sv nietigheid tot gevolg.

Het middel slaagt. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3376

Zaaknummer: 13/05706

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Onder meer op grond van een ‘ID-staat SKDB’ in het dossier moet worden aangenomen dat in het proces-verbaal ter terechtzitting als gevolg van een kennelijke misslag is opgenomen dat verdachte was gedetineerd. Zonder miskennis van de uitdrukking ‘toebehorende aan’ heeft het hof uit de bewijsmiddelen kunnen afleiden dat verdachte zich het in de bewezenverklaring genoemde (totale) geldbedrag heeft toegeëigend terwijl dat geld aan X toebehoorde.

Het middel klaagt over de beslissing van het hof om – ondanks de omstandigheid dat de verdachte aldaar niet was verschenen – de behandeling van de zaak ter terechtzitting in hoger beroep van 5 november 2013 voort te zetten. Daartoe is aangevoerd dat het proces-verbaal van die terechtzitting inhoudt dat de verdachte is gedetineerd terwijl uit de stukken van het geding niet blijkt dat de verdachte afstand heeft gedaan van zijn recht om op die terechtzitting aanwezig te zijn.

Bij de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevindt zich het dubbel van de oproeping van de verdachte om te verschijnen op de terechtzitting in hoger beroep van 5 november 2013. Daaraan is gehecht een ‘ID-staat SKDB’ van 5 november 2013, inhoudende dat de verdachte niet is gedetineerd.

Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het middel niet stelt dat de verdachte ten tijde van die terechtzitting was gedetineerd, moet worden aangenomen dat als gevolg van een kennelijke misslag in voormeld proces-verbaal is opgenomen dat de verdachte was gedetineerd. De Hoge Raad leest het proces-verbaal met verbetering van die misslag. Daardoor ontvalt aan het middel de feitelijke grondslag, zodat het niet tot cassatie kan leiden.

Het middel klaagt dat uit de gebezigde bewijsmiddelen niet blijkt dat het geldbedrag van € 4.133,59 (volledig) toebehoorde aan [betrokkene 1], zoals onder 1 is bewezenverklaard.

Artikel 321 Sr luidt:

‘Hij die opzettelijk enig goed dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort en dat hij anders

dan door misdrijf onder zich heeft, wederrechtelijk zich toeëigent, wordt, als schuldig aan verduistering, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie jaren of geldboete van de vijfde categorie.'

De tenlastelegging is toegesneden op deze bepaling. Daarom moet de in de tenlastelegging voorkomende uitdrukking 'toebehorende aan' geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als toekomt aan dezelfde in die bepaling voorkomende uitdrukking.

Blijkens de gebezigde bewijsmiddelen heeft het hof vastgesteld dat:

- aan de verdachte een bedrag van € 4.917,47 ter beschikking was gesteld door [betrokkene 1] met als doel voor [betrokkene 1], kort gezegd, badkamermeubilair te bestellen en dat met dit geld te betalen;
- dit geldbedrag een deel provisie omvatte;
- ter waarde van € 783,88 aan goederen door de verdachte is geleverd aan [betrokkene 1];
- de verdachte het resterende geldbedrag, groot € 4.133,59, voor andere doeleinden heeft aangewend dan de aanschaf en betaling van badkamermeubilair.

Gelet hierop heeft het hof zonder miskennis van de uitdrukking 'toebehorende aan' uit de bewijsmiddelen kunnen afleiden dat de verdachte zich het in de bewezenverklaring vermelde geldbedrag van (in totaal) € 4.133,59 heeft toegeëigend terwijl dat geld aan [betrokkene 1] toebehoorde. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat de verdachte dit geldbedrag slechts ontving teneinde daarmee de door hem te bestellen goederen te betalen en dat, nu hij die betaling van de goederen niet heeft verricht, sprake is gebleven van een onlosmakelijke samenhang tussen het in dit bedrag begrepen, niet gespecificeerde provisiedeel en de rest van dit bedrag. Een en ander brengt mee dat het totale geldbedrag van € 4.133,59 in de bewezenverklaring kon worden betrokken.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3377

Zaaknummer: 14/00339

Wetsartikelen: 321 Sr en 434 Sv

RECHTSPRAAK

In het systeem van de wet ligt besloten dat, indien het OM bij de behandeling van een beklag als bedoeld in artikel 552a Sv te kennen geeft van oordeel te zijn dat het belang van de strafvordering zich niet meer tegen de gevraagde teruggave verzet, de rechter zonder zelf in een beoordeling van dat punt te treden, op het klaagschrift dient te beslissen.

Het middel klaagt over de motivering van de ongegrondverklaring van het klaagschrift en voert daartoe aan dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het belang van de strafvordering in de weg staat aan teruggave van de inbeslaggenomen loader aan de klager.

Onder de klager is op de voet van artikel 94 Sv beslag gelegd. Het klaagschrift dat strekt tot teruggave van de inbeslaggenomen vrachtauto en loader, is door de rechtbank ongegrond verklaard voor zover het betrekking heeft op de loader. De bestreden beschikking houdt het volgende in:

‘De officier van justitie heeft geconcludeerd tot niet-ontvankelijkheid van klager ten aanzien van de loader, nu klager bij gebrek aan bewijs de rechthebbende te zijn geen belang heeft bij het klaagschrift. De rechter is in tegenstelling tot de officier van justitie en de raadsman van oordeel dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat in een latere strafprocedure de loader verbeurd zal worden verklaard omdat het strafbare feit onder meer met de loader is gepleegd. Daarmee is het strafvorderlijk belang van het in beslag houden gegeven en zal de rechtbank het klaagschrift ongegrond verklaren voor wat betreft de loader.’

Ingevolge artikel 116 lid 1 Sv doet het Openbaar Ministerie de inbeslaggenomen voorwerpen teruggeven aan de beslagene zodra het belang van strafvordering zich daartegen niet meer verzet. In het systeem van de wet ligt aldus besloten dat, indien het Openbaar Ministerie bij de behandeling van een beklag als bedoeld in artikel 552a Sv te kennen geeft van oordeel te zijn dat het belang van de strafvordering zich niet meer tegen de gevraagde teruggave verzet, de rechter zonder zelf in een beoordeling van dat punt te treden, op het klaagschrift dient te beslissen.

Uit de in 2.2 weergegeven overwegingen van de rechtbank blijkt dat de officier van justitie te kennen heeft gegeven dat het belang van de strafvordering zich niet langer verzet tegen opheffing van het beslag. Gelet op het in 2.3 overwogene had de rechtbank het beklag derhalve gegrond moeten verklaren en op de voet van artikel 552a lid 7 Sv de daarmee overeenkomende last behoren te geven.

Het middel is terecht voorgesteld.

Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat de bestreden beschikking – voor zover aan het oordeel van de Hoge Raad onderworpen – niet in stand kan blijven en als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking, voor zover aan zijn oordeel onderworpen en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3424

Zaaknummer: 14/00084

Wetsartikelen: 552a Sv